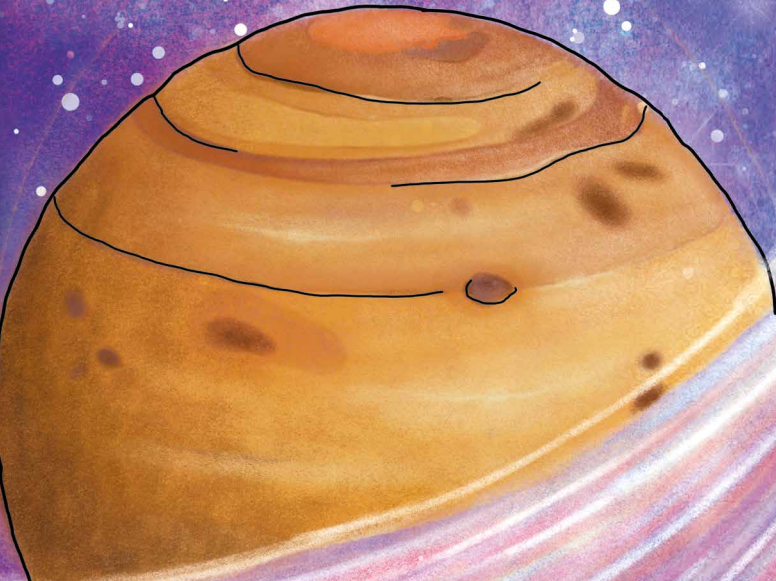

VENUS'UN ŞİFRESİ

Zübeyir Tokgöz

VENÜS'ÜN ŞİFRESİ

Ayça, çok heyecanlıydı. Henüz tan yeri ağarmadan uyanmış, odasının penceresinden ışıltılı ışıltılı parlayan gökyüzünü seyrediyordu. Ay ışığı, Beytepe'nin buz tutmuş ağaçlarına vuruyordu. Güneş henüz doğmasa da, kar örtüsünden yansıyan ay ışığı etrafı oldukça aydınlatıyordu. Bulutsuz bir kış gecesinde Ayça'nın gözleri gökyüzündeki Ay'dan sonraki en parlak gök cismine kaymıştı ki odasının kapı gıcirtısını işitti.

Gelen annesiydi:

“Ayça! Kızım, uyumamışsın sen?”

“Uyku tutmadı, anne.”

Ayça'nın annesi kızının çok heyecanlı olduğunu biliyordu.

Ona yine de sordu:

“Çok mu heyecanlısın, boncuğum?”

“Çoook!”

Selen Hanım kızını bağrına bastı. Onu boncuğum diyerek severdi. Ayça'nın açık kumral saçlarını okşayarak konuştu:

“Bu çok normal, kızım. Benim resmim de birincilik ödülü alsaydı, eminim ben de çok heyecanlıydım.”

Ayça yanına diz çöken annesinin incecik boynuna sarılarak çok sevdiği kokusunu almaya çalıştı. Selen Hanım da kızının duygularına karşılık vererek ona sımsıkı sarıldı. Ayça'nın kalp vuruşlarını yüreğinde hisseden Selen, bir süre sonra kızının kulağına fısıldadı:

“Kahvaltı hazırlamalıyım kızım. Uçağı kaçıırız sonra.”

Ayça biraz geri çekilerek annesinin ela gözleriyle kendisine sevecen sevecen baktığını gördü. Annesine bir kez daha sarılarak yanağını annesi-

nin yanağına dayadı. Annesinin zaman zaman yanağına çıkan sivilceleri hissedince kendini biraz önce seyrettiği gökyüzündeki yıldızların içinde bir yıldız gibi düşündü. Annesinin şefkati ve sıcaklığı olmasa, belki de uzayın soğuk karanlığında kaybolacaktı.

Selen kızına yine fısıldadı:

“Hadi boncuk, geç kalacağız. Hazırlık yapmam gerek.”

“Tamam, anne. Kahvaltıda senin çok sevdiğin sürülebilir çikolatadan da istiyorum. Olur mu?”

“Ben çikolatanın her türünü severim.”

“Biliyorum, anne! Çikolata sevilmez mi?”

Selen, gülümseyerek cevap verdi:

“Her şeyin fazlası zarar. Biliyorsun bunu değil mi Boncuk?”

Ayça omuzlarını silkti:

“Biliyorum, anne!”

SİNEKÇİL

Ayça ve annesi Selen, Esenboğa Havaalanına erken varmışlardı. Uçuşlarına daha yarım saatleri vardı. Ayça bu durumdan hiç hoşlanmasa da elinden beklemekten başka ne gelirdi ki? Ayça bekleme salonundaki annesinin işaret ettiği masaya ilişti. Sürüklediği bavulunu sandalyesinin yanına bıraktı, ardından yanından hiç ayırmadığı Sinekçil'i kucağına yerleştirdi.

Sinekçil'in hikâyesi Mars Gezegeni'nin kolonileştirilmesine dayanıyordu. O dönemki bilim insanları Sinekçil'den çok umutluydular. Sinekçil aslında Mars'ta yaşayabilecek şekilde tasarlanmıştı. Eğrelti otunun genetiği değiştirilerek Mars'ın

soğuk ikliminde yaşayıp, karbondioksit gazını oksijene çeviren bitkilerin tozlaşmasını sağlayacaktı. Mars'a kurulan fanuslar içinde yetişen bu bitkilerin tozlaşmasına bir sinek türü olan üvezlerin beslenmesini Sinekçil sağlayacaktı. Hiç de bilim insanlarının beklediği gibi olmadı. Doğa, olaya müdahale etti.

Sinekçil'in salgıladığı bir enzim küçük sinekleri kendine çekerek sineklerin belli bölgelerde durmalarını sağlıyordu. Bir Mars gecesi ne oldu ise oldu ve eğrelti otları sinekleri yemeye başladılar. Bitkiler bir gece içinde büyük bir değişime uğrayarak etçil olmuşlardı. Bilim insanları bu değişimin nedenini bir türlü bulamadılar. Marstaki tüm eğrelti otlarını imha etmek zorunda kaldılar.

Bilim insanlarından biri olan Selen Hanım kıyıda köşede kalmış ve imha edilmekten kurtulmuş eğrelti otunu yanına alıp Dünya'ya dönmüştü. Kızı Ayça bu otu, özellikle de sinek kapışını çok sevince ona hediye etmişti.

Ayça yıllardır Sinekçil ismini verdiği bu et yiyici bitkiyi hiç yanından ayırmıyordu. Nereye giderse oraya götürüyordu. Ayça şimdi de öyle

yapmış Sinekçil'i ödül törenine yanında götürüyordu...

Ayça, beklemekten yine çok sıkılmıştı. Annesinin verdiği sıfır kalorili kurabiye görünümü atıştırmalıkları yiyerek zaman geçiriyordu. Bir taraftan da zaman zaman ışgınlarını titreten kucagındaki Sinekçil'i sıkı sıkı tutuyordu. Sinekçil genelde gergin olunca bu hareketi yapardı. Ancak Sinekçil'in gerileceği olacağı bir ortam yoktu doğrusu. Ayça, Sinekçil'in titremesini kendi heyecanına bağladı. Ödül töreninden dolayı duyduğu heyecanını bir şekilde algılamış olmalıydı.

Ayça, hemen yanında oturan annesine seven gözlerle bakarak seslendi:

“Anne, bu kurabiyeler çok güzelmiş. Sürekli bunlardan alsak olur mu?”

Selen Hanım kızının saçlarını düzelterek cevap verdi:

“Elbette alırım. Çok mu sevdim?”

Ayça, annesine “Evet.” diyecekti ki Sinekçil yanlarından geçen çocuğa aniden ışgınlarını fırlattı. Çocuk korkuyla irkildi. Kaçmaya çalışırken

ayağı ayağına dolaştı ve yere düştü. Selen Hanım yerinden fırlayarak çocuğu düştüğü yerden kaldırmaya çalışırken, Ayça da titreyerek ışkınlarını çocuğa doğru sürekli fırlatmaya çalışan Sinekçil'i sımsıkı tutuyordu. Sinekçil'in titremesi o kadar şiddetliydi ki, Ayça'nın elleri berelenmişti.

Selen Hanım, küçük çocuğu sakinleştirmeye çalışsa da pek başaramıyordu. Korktuğu her hâlimden belli olan çocuğun gözlerinden akan damlalar adeta sel olmuştu. Çocuk oradan uzaklaşmak için canhıraş çabalıyordu. Bir taraftan da Sinekçil'in hareketlerini gözlüyordu. Sinekçil saldırdıkça çocuk bağırtısını arttırıyordu. Selen Hanım çocuğu kucağına aldı ve yönünü Sinekçil'i görmeyecek şekilde çevirdi. Çocuk Selen Hanım'ın kucağında biraz sakinleşmişti. Ancak gözyaşları durmak bilmiyordu.

Selen Hanım uzaktan, telaşla koşturarak yaklaşan birini gördü. Önce çocuğun annesi sanmıştı. Yaklaşan kişinin bir robot olduğunu fark edince annesi olamayacağını anladı. Gelen kişi çocuğun bakıcısı olmalıydı.

Robot bakıcı Selen'in kucağında biraz sakinleşmiş olan çocuğu istedi.